

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATERICA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 377
Din 28.06.2017

Nr. dosar: 59/2017
Nr. petiție: 562/31.01.2017
Potent: .
Reclamt: -

Obiect: neacordarea subvenției persoanelor debranșate de la rețeaua publică de termoficare

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

1.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.,,

1.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

1.2.1. -

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Potentul sesizează Consiliul cu privire la faptul că se subvenționează gigacaloria doar persoanelor racordate la rețeaua centralizată, potentul având centrală termică de apartament nu beneficiază de această subvenție.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată (în continuare O.G. nr. 137/2000), s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Prin adresa înregistrată sub nr. 562/08.02.2016 a fost citat potentul fiind stabilit termen de audieri pentru data de 21.02.2017.

3.3. La audieri potentul a fost absent.

3.4. Prin adresa nr. 748 din 08.02.2017 s-a solicitat un punct de vedere Primăriei Municipiului București.

3.5. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4. 1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul sesizează Consiliul cu privire la faptul că se subvenționează gigacaloria doar persoanelor racordate la rețeaua centralizată, petentul având centrală termică de apartament nu beneficiază de această subvenție.

4.2.1. Prin adresa nr. 1024 din 21.02.2017 Primăria Municipiului București arată următoarele aspecte referitor la aspectele sesizate:

În data de 13.01.2017 petentul s-a adresat Primăriei Municipiului București cu o petiție în care solicita documentul în baza căruia PMB subvenționează cetățenii bucureșteni racordați la sistemul public de încălzire, motiv pentru care Direcția Utilități Publice i-a transmis adresa răspuns nr. 808/1/25.01.2017 în care se specifică următoarele:

Sumele achitate de municipalitate furnizorului de energie termică (RADET), ca subvenție, reprezintă diferența dintre prețul de producere, transport, distribuție și furnizare și prețul local de facturare pentru energia termică furnizată populației. Acordarea subvenției se acordă în baza art. 3 alin. 4 din Ordonanța de Guvern nr. 36/2006, privind unele măsuri pentru funcționarea sistemelor centralizate de alimentare cu energie termică a populației, actualizată. Acordarea subvenției la furnizor este o măsură temporară și a fost introdusă pentru menținerea în funcțiune a SACET București până la liberalizarea totală a prețurilor în domeniul energiei electrice, termice și a gazelor.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Colegiul analizează petiția formulată de petent cu privire la neacordarea subvenției persoanelor debranșate de la rețeaua publică de termoficare.

5.1.1. În temeiul **art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor**, publicată în **M.Of. nr. 348 din 6 mai 2008**, a fost invocată din oficiu, prin adresa înregistrată la C.N.C.D. cu nr. 7.447/17.01.2017, excepția de necompetență materială a C.N.C.D. în ceea ce privește posibila discriminare ce ar rezulta din norme juridice cu caracter de lege, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008, precum și în ceea ce privește aspectele care intră în sfera de competență a instanțelor de dreptul muncii, respectiv încadrarea și salarizarea personalului contractual ce activează în cadrul Poliției Române, având în vedere profilul de activitate specific instituției.

5.2. În drept, coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

5.2.1. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, Colegiul analizează excepțiile de necompetență materială a C.N.C.D. invocate din oficiu, iar potrivit dispozițiilor **art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, care prevăd „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de

procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției”, Colegiul urmează a se pronunța cu prioritate asupra excepțiilor invocate.

5.2.2. De asemenea, Colegiul director reține că excepțiile de necompetență materială invocate din oficiu au fost puse în dezbatere petentului, în conformitate cu prevederile art. 30 și următoarele din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, fără ca acestea să-și exprime punctul de vedere, fapt pentru care Colegiul director procedează în consecință a se pronunța asupra excepțiilor invocate:

”art. 30 (1) Excepția de vădită necompetență se pune în dezbaterea petentului sau a persoanei interesate care sesizează Consiliul, pentru a-și formula punctul de vedere.

(2) Colegiul director acordă un termen petentului sau părții interesate pentru a comunica punctul de vedere.

Art. 31 (1) Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență după solicitarea punctului de vedere al petentului sau al părții interesate care a sesizat Consiliul.

(2) Necomunicarea punctului de vedere la termenul acordat nu împiedică soluționarea petiției.

Art. 32 Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență prin hotărâre a Colegiului director.”

5.2.3. În considerarea incidenței obiectului petiției la câmpul de aplicare al O.G. nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de C.N.C.D. este administrativ – jurisdicțională ce presupune o procedură specială, care se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare.

5.2.4. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor O.G. nr. 137/2000 republicată este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială (C.N.C.D.), iar actul *per se* este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești.

5.2.5. Caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul director al C.N.C.D. a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele decizia civilă nr. 1960/15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). Prin Decizia nr. 1096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444 din 31 martie 2009 și Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „C.N.C.D. este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ – jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare”.

5.2.6. Referitor la obiectul petiției dedus soluționării Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul constată că potențiala faptă de discriminare invocată de către petent este *de facto* echivalentă unei probleme de constituționalitate. Susținerile petentului sunt strâns legate de critica legiuitorului sub aspectul soluției legislative alese.

5.2.7. În analiza cauzei, Colegiul director se raportează la Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008, care a reținut că: *”prevederile art. 20 alin.*

(3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative”.

5.2.8. Prin urmare, Curtea Constituțională a statuat prin decizia mai sus-amintită că, în măsura în care s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate.

5.2.9. Astfel, s-ar încălca în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea de către C.N.C.D. în atribuțiile legislativului, dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

5.2.10. În jurisprudența sa, Colegiul director a statuat că nu analizează modul de stabilire *sui generis*, prin lege, a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unei persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României revine Curții Constituționale.

5.2.11. În nici un caz, în speță, răspunderea legiuitorului nu poate fi apreciată de către Colegiul director deoarece C.N.C.D. își exercită atribuțiile strict sub aspectul investigării, constatării și sancționării acelor fapte considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și care atrag răspunderea contravențională. Or, discriminarea în cazul supus analizei nu își are izvorul într-un fapt volitiv sau omisiv al unei persoane (fizice sau juridice, publice/private) cât, prezumtiv, în caracterul prevederilor actului normativ invocat.

5.2.12. În consecință, având în vedere considerentele expuse mai sus, Colegiul director urmează a admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D., invocată din oficiu, în raport cu obiectul petiției, în ceea ce privește posibila discriminare ce ar rezulta din norme juridice cu caracter de lege, având în vedere **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008**.

5.2.13. Dată fiind jurisprudența constantă a C.N.C.D. în ceea ce privește spețele similare, Colegiul director decide emiterea în același timp a unui punct de vedere de specialitate, în concret, privind obiectul petiției din speța de față.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR

HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență materială invocată din oficiu privind normele juridice cu caracter de lege, având în vedere **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008**;
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință :

ASZTALOS CSABA FERENC – membru

BERTZI THEODORA – membru

DINCĂ ILIE – membru

LUMINIȚA GHEORGHIU – membru

POPA CLAUDIA SORINA – membru

Data redactării: 30.08.2017

Redactat.: V.F si P.C.S

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Având în vedere prevederile art. 18 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000** („*Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.*”), Colegiul director prezintă următorul

PUNCT DE VEDERE

privind obiectul petiției:

O.G. nr. 137/2000, prin art. 2 alin. 1, definește discriminarea prin următoarele: „*Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*”

În conformitate cu jurisprudența CEDO în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „*trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă*”.

CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.**

În orice caz supus analizei Colegiului director în ceea ce privește posibila încălcare a principiului egalității, acesta analizează dacă în cazul semnalat se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare.

Astfel, pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;

b) existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare;

c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;

d) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 *deosebirea, excluderea, restricția sau preferința* trebuie să aibă la bază unul dintre *criteriile* prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

În analiza obiectului prezentat în speța de față, respectiv *neacordarea subvenției persoanelor debransate de la rețeaua publică de termoficare*. Astfel „*neacordarea subvenției persoanelor debransate de la rețeaua publică de termoficare se acordă în baza art. 3 alin.4 din O.G. nr.36/2006 privind unele măsuri pentru funcționarea sistemelor centralizate de alimentare cu energie termică a populației*.”

Prin urmare, acordarea subvenției presupune, într-adevăr, acordarea anumitor drepturi financiare, însă aceste drepturi derivă din prevederile *O.G. nr.36/2006 privind unele măsuri pentru funcționarea sistemelor centralizate de alimentare cu energie termică a populației*.

În acest sens diferența constă în subvenționarea cetățenilor racordați la sistemul public de încălzire nu și a persoanelor care dețin centrală proprie.

Colegiul director constată că în conformitate cu legislația în vigoare, având în vedere cele două categorii de persoane, respectiv cei care sunt racordați la sistemul public de încălzire (beneficiari ai subvenției) și cei care dețin centrale termice de apartament (nu beneficiază de subvenție, nu există o situație comparabilă.

În consecință, în speța de față nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor unei fapte de discriminare în lipsa situațiilor comparabile dintre cele două categorii analizate, întrucât tratamentul diferențiat aplicat în ceea ce privește drepturile conferite de *O.G. nr.36/2006* constă debransarea de la rețeaua de termoficare centralizată a orașului.

Redactat: P.C.S.